

въ това село, спрѣха се до черковната площадь като пѣяха бунтовнически пѣсни, а нѣколко момчета отъ четата отиваха отъ къща-въ къща. искараха по способнитѣ момчета и младежи за оружје и ги причисляваха въ четата. Слѣдъ това влѣзаха въ черквата и повѣляха на свѣщенникътъ да имъ чете оржейна молитва, а съ ново-придобититѣ извършиха сжщиятъ обрядъ както на Кушъ-Бунаръ т. е. да преминатъ подъ кръстосаната сабя и пушка. Прѣди да встѣпятъ въ походъ, въводата громко номна на караулитѣ, що на-зяха отъ четиритѣ страни на нарѣденитѣ момчета: „щомъ видите нѣкого да бѣга, да нѣмате милость, хвърлете отгорѣ му и го убийте.“ А на ново-придобититѣ Нейковци смѣло каза: „Ако побѣгне нѣкой отъ васъ, утрѣ като се върнемъ, въ къщата му ще го изгориме“ и се опжтиха да заминатъ за Жеравна. Въ пжтьтъ на едно тѣсно мѣсто, въводата имъ каза да не вървятъ всици-тѣ изъ пжтьтъ, но и отстрани. Четата се раздвои: едни наченаха да вървятъ изъ пжтьтъ, а други изъ гжсталакътъ. Циганинътъ, който въ Нейково даде бѣкелътъ на уловенныйтъ Турчинъ, а той се вчисли въ рѣдътъ, сполучи да избѣгне като се затаи въ гжсталакътъ. Сжщо и Нейковецътъ, Славъ хаджи Стафановъ, бързиш-комъ пристигна въ Жеравна и извѣсти за станалото въ тѣхното село, и намѣрението на четата, която слѣдъ единъ часъ и половина пжтувание пристигна и право до конакътъ се спрѣ. Въводата проводи да повикатъ селскитѣ чорбаджии, които по онова време бѣха: хаджи Божилъ Глуханекътъ, хаджи Драганъ, хаджи Герги и др. Тѣ отидаха при него съ единъ свѣщенникъ, но раз-люлени отъ страхъ, като незнаяха защо ги вика. Въй-водата строго имъ повели: „колкото момчета имате, тукъ ги искамъ сега да дойдатъ“. Тѣ наченаха да му се